

Begrafenis Louise

Ik ben Michel Dutordoir

In mijn interview op Ponto3 zei ik dat de overledenen vaak hun eigen begrafenis meemaken. Hierbij geef ik jullie graag een van mijn mooie ervaringen.

Enkele jaren terug ontmoette ik 2 stoere bouwvakkers, laten we ze Paul en Jan noemen. Beiden hebben bij mij een opleiding gevolgd.

Enkele weken na hun opleiding kreeg ik een mailtje van Paul om te melden dat Jan een auto-ongeval heeft gehad in Frankrijk, en dat hij daarbij zijn dochtertje van 8 jaar verloren heeft, Louise.

Jan is de schoonbroer van Paul en omdat ze zelf niet goed wisten hoe om te gaan met wat er gebeurd was en nood hadden aan ondersteuning om met hun verdriet en emoties om te kunnen gaan zeiden ze: Zouden we Michel niet eens bellen?

Enkele dagen later kreeg ik dus een telefoontje van Jan, die zwaar gekwetst in het ziekenhuis lag, Verdrietig, met veel vragen en in een emotionele traumatische toestand. Wij hebben zeker een uur met elkaar gepraat. Jan zei dat hij nu pas beseft hoe belangrijk de opleiding wel was en dat hij nu pas inzicht kreeg dat hij nog iets voor zijn Louise kon doen.

Het was voor hem een hele opluchting om te weten dat er leven is na de dood en dat hij nu nog verder voeling met Louise kon hebben. Het was alsof de dood nu een andere betekenis kreeg en vooral het schuldgevoel waarmee hij geconfronteerd werd kreeg meer ruimte, omdat hij zijn gevoelens nog aan Louise kon overmaken, vergiffenis vragen en krijgen. Voor hem was dat een hele opluchting dit nu te kunnen beseffen. Beseffen dat hij nog iets kon betekenen voor Louise.

Ook de echtgenotes werden nu geconfronteerd met de vastberadenheid en de rotsvaste overtuiging van beide mannen, dat er leven is na de dood en met dat besef kwam nu ook bij de echtgenotes van alles los. Zij werden meegesleurd door de overtuiging van beide mannen, dat Louise nog verder leeft in een andere dimensie. Doordat de echtgenotes dan ook veel over mij gehoord hebben wouden ze me zo snel mogelijk ontmoeten.

Jan vroeg mij om begeleiding van Louise om zeker te zijn dat haar overgang vlot ging gebeuren. Ze zeiden dat ze me eigenlijk liefst van al bij hen wilden hebben de dag van de begrafenis.

Alvorens ik naar de begrafenis ging gaan ben ik Louise gaan invoelen en visualiseren in de astrale wereld. Het is invoelen en niet oproepen!. Ik ontmoette aan de overzijde een jong kind met lange zwarte haren en zag ook een 2de meisje met vrij kort geknipt haar en met een opvallende grote bril.

Louise kwam over als een vrolijk meisje, zeer aangenaam in omgang, vol levenslust, soms zeer vastberaden, soms heel gevoelig, zacht en teder. Ik zag Louise in een licht bruine bermuda met een wit hemdje en korte mouwen. Alsof ze op vakantie was.

Haar karakter en kleding is mij later bevestigd door de ouders, de bermuda en haar hemdje was wat zij ook gedragen had voor het ongeluk.. Ik had Louise nooit gezien toen ze nog leefde, later kreeg ik de bevestiging dat wie ik in de astrale wereld had gezien wel degelijk Louise was want ik herkende haar op het doodsprentje.

Soms zag ik ook een hond en zag Louise op een stoel met haar 2 handen op haar oren, alsof ze iets niet meer wou horen of opnieuw te moeten horen van bepaalde klanken of lawaai . Louise werd namelijk uit de wagen geslingerd, ze gaf steeds het gevoel dat ze angst had om geejecteerd te worden , vermoedelijk ging dit ongeluk gepaard met een harde luide klap.

Ze bevond zich in een fase van vreugde en verdriet , in een fase van soms hier aards aanwezig te zijn en soms in de astrale wereld. Ik noem dit het jo-jo effect. Iets wat ik vaak zie in overgangsfases. Soms eens hier soms eens aldaar, een systeem om los te geraken van aardse belevingen van aardse emoties. Het afsluiten van een aards leven.

Haar verwerking was dus volop bezig. Ik vond haar dikwijls zeer verward en zeer bezorgd. In de astrale wereld werd zij duidelijk geholpen door dat meisje met vrij kort geknipt haar en die grote bril. Het bevestigde mij dat zij aldaar goed was opgevangen en begeleid.

Maar dit was nog niet voldoende, de dag van de begrafenis, om 5 uur 's morgens ging ineens de ruimte voor mijn ogen plots open en met een helder zicht. Voor mij stond dat kindje van ongeveer 8 jaar , met dat vrij kort geknipt haar en die grote bril en in volle kleur, het was hetzelfde kind dat ik in de astrale wereld had gezien, Er kwam ook nog een kleine jongen voor mij staan van ongeveer 5 à 6 jaar, die mij recht in de ogen keek en zei: wij komen naar de begrafenis van Louise!

Verder had ik er niet meer aandacht aan besteed en weer ingeslapen.

De dag van de begrafenis:

Jan komt met de ziekenwagen en op een draagberrie , Jan vroeg mij om naast zijn vrouw en zijn kinderen te gaan zitten en zo ook recht voor Jan die op de draagberrie lag. Hij had dat besproken met de familie en beslist dat ik daar moest gaan zitten zodanig dat hij mijn energie kon voelen en de zekerheid krijgen dat iemand met Louise bezig was. Zijn grootste bekommernis was dat er iets met Louise mis zou kunnen gaan. Toch wat verrast over de eer , nam ik dus plaats op de eerste rij in de kerk, naast de broer van Louise (+-12j) , 2 jongere zusjes en hun moeder.

(de familie had dus 4 kinderen)

Bij het binnenkomen in de kerk, voelde ik eigenlijk niets, maar er was een 'weten' dat er iets ging gebeuren. Plots bemerkte ik vooraan in de kerk een groep astrale kindjes die geleidelijk aan duidelijker zichtbaar werden alsof ze uit een mist tevoorschijn kwamen Ze waren allen van dezelfde leeftijd als de klasgenootjes van Louise die ook in de kerk aanwezig waren. Louise was er nog steeds niet.

Toen de kist binnen gedragen werd kwamen die astrale kinderen in beweging en per 2 gingen ze de kist verwelkomen door een rij te vormen langs beide zijden van de kist. Eens de kist ter plaatse, gingen ze stil ernaast staan en vormden zo een haag rond de kist.

Louise was er nog steeds niet. Op een gegeven moment vroeg de priester aan de broer en de 2 zussen om vooraan een kaars te komen aansteken. Zij vertrokken achter elkaar met de broer op kop. Het is pas op dat moment dat Louise ook binnenkwam, ze was gekleed in een spierwit kleedje tot aan de grond, gelijk een prinses en dit was ook de naam die Jan haar gaf, prinsesje.. en waar gaat Louise staan?

Ze plaatst zich gewoon in de rij, achter haar oudere broer en ging gewoon mee. Er was toevallig een ruimte gelaten tussen de broer en de tweede zus. Louise had gewoon haar juiste plaats ingenomen, als 2de oudste van de kinderen. Nadien is zij voor haar kist gaan staan, bleef daar tussen het altaar en haar kist heel duidelijk kijkend naar haar kist.

Opeens verplaatste Louise zich naast het altaar en dichtbij haar vader. Haar vader ging een tekst voorlezen, Louise verplaatste zich naast hem, plaatste haar 2 handen op zijn linker heup alsof ze haar papa heelde. Nadien ging ze achter haar vader staan en nog later, wanneer de tekst zeer emotioneel werd, plaatste ze haar 2 handen op zijn voeten. Alles gebeurt in een grote sereniteit, rustig. Ze wist heel goed wat ze aan het doen was. Nadien is zij rechts van haar vader gaan staan en daar gebleven tot het einde van de tekst.

Even later is zij naar de kant gegaan van haar schoolkameraadjes en ging er heel bewust naartoe, aanschouwde hen traagjes, ging gewoon rond de groep staan en bekeek hen heel aandachtig en emotioneel, heel bewust en vredig. Nadien kwam ze onze kant op en ook daar ging ze rond haar familie en bekeek elkeen aandachtig, alsof ze echt afscheid aan het nemen was.

Op een moment ging Louise voor haar jongste zusje knielen en geen 30 seconden later begon dat kindje erg te huilen. Eigenlijk kwam Louise op voorhand haar zusje troosten denk ik. Opvallend was dat Louise zich altijd ergens ging verplaatsen en dat er pas 'nadien' iets gebeurde. Het toont aan dat zij precies wist wat er ging komen.

Toen de priester begon te spreken ging ze naar haar dolfijntje die op de kist lag, en begon een heel gesprek te doen met haar gezicht heel dicht bij de snoet van haar dolfijntje en ze deed toen ook iets heel speciaals met haar dolfijntje. Toen ik dat later aan de ouders vertelde wist alleen haar moeder dat ze dit deed, Jan wist dit niet. Een mooie bevestiging van wat ik gezien had, dat het juist was.

Op een zeker moment verplaatste ze zich voor haar moeder en de andere zus, weer precies dat ze iets verwachtte. Even later kwamen alle kinderen van de klas, individueel een roos plaatsen op de kist. Aangezien dit zeer emotioneel was voor haar moeder en haar zus, kwam Louise hen op voorhand troosten. Gezien de groep van de schoolkamaraatjes rond de kist ging

staan , steeg Louise naar boven en keek zo van boven uit naar haar kist en de groep kinderen . Wanneer de kinderen terug weg waren liet ze zich zakken op haar dolfijn, gelijk paardrijden, en liet zich voorover buigen om te kijken naar alle rozen die op haar kist lagen. Ze was precies de intentie aan het voelen van elke roos, en genoot daar echt van.

Louise verdween dan plots en ik kon haar niet meer voelen. Ik ging de astrale wereld eens bekijken en voelde dat Louise zich daar ergens aan het verplaatsen was. Ik kreeg als beeld een roos in het bruin, geel en rood. Een beetje later begreep ik wat er gebeurde. Zij was eigenlijk de astrale kinderen terug gaan halen die in het begin aanwezig waren, en die kinderen kwamen nu terug met elk een roos in hun handen die ze voor zich hielden. Ze kwamen zo terug in de kerk en gingen in een rij naast elkaar staan . Louise was er niet bij. Het is pas wat later dat Louise terug is gekomen, net toen wij de 'De onze vader' gingen bidden en iedereen een verbinding maakten door mekaar de handen te geven.

Volgens mij was ze nu duidelijker groter geworden, in de zin van helderder, en zij ging aan de kop van de astrale rij staan, kijkend naar de kerk. Eigenlijk heeft ze op dat moment volledig afscheid genomen , individueel, van haar vader, moeder, broer , 2 zussen, de schoolkinderen en de familie. Volgens mij is zij nadien definitief in vrede naar haar nieuwe thuis vertrokken.

Wat mij opviel was dat de groep van astrale kindjes daar nog altijd stonden zelfs als de dienst beëindigd werd. Het is pas toen de schoolkameraadjes opstonden om te vertrekken, dat ik zag dat een astraal kindje zich naast elk schoolkind ging plaatsen om aldus per 2 de kerk te verlaten. Van een mooie verbinding gesproken!

Gezien ik nog vooraan in de kerk stond kon ik niet meer zien wat er achteraan gebeurde. Het was pas bij het buiten gaan dat ik de astrale kindjes terug zag. Ze hadden plaats genomen net buiten de kerk, naast de lijkwagen. Ze vormden aldus een opvang-rij als de kist naar buiten zou gedragen worden. Op een ander moment begon de groep te bewegen en vormde meer een gebogen lijn. Opmerkelijk was dat enkele minuten later de schoolkinderen ook op diezelfde plaats gingen staan en dat ze zonder het zelf te beseften ,nu een astraal kindje voor hen hadden staan.

De kist werd toen ook naar buiten gedragen.

Volgens mij hebben die astraal kindjes het lichaam begeleid tot het einde om aldus Louise te eren. Zelf ben ik dan vertrokken.

Om alle twijfel te beperken en om zeker te zijn dat ik niet als gek zou bestempeld zou worden, van iemand met veel fantasie en hallucinaties, ben ik bij 2 onafhankelijke bekende mediums gaan vragen hoe echt dit nu eigenlijk is. Ik kreeg 2 mooie bevestigingen. Het is weldegelijk een waar gebeuren en mijn waarnemingen waren zo goed als correct.

Is het nu voor iedereen zo? Dit weet ik niet echt, ik veronderstel dat de overledene zelf beslist hoe ze het willen hebben. In het universum om contacten te zien blijkt een soort privacy regels te bestaan. Bij een andere waarneming was de overledene, die ik gekend heb, alleen gedurende de begrafenis. Dit sluit niet uit dat u steeds verwelkomt wordt aan de overzijde

wanneer u overlijdt. Zoals ik het in mijn video ook zegt, ik zie dit niet met mijn fysieke ogen wel via mijn derde oog.

Als de overgang vlot verloopt dan nemen wij afscheid van ons laatste leven van onze geliefden die achterblijven, daarom nogmaals wanneer u bij een overlijden iets bij u voelt, een soort van aanwezigheid, een gevoel van een tocht of windje, en kijk maar, de deuren zijn wel degelijk dicht, de vensters gesloten, , een herkende of bekende geur die je aan de overledene doet denken, een opvallende , vaak liefdevolle, klank hoort , neem het aub als echt op. Begint het niet te mentaliseren en geniet van die momenten, van die aanrakingen van de overledene die u nog eens komt begroeten. Die u komt zeggen en tonen: kijk, ik leef, ik leef!

Bevestig hen hierin, bevestig dat u het gehoord heb, dat u het gezien, geroken of gevoeld heb of eender op welke manier ze zich gemanifesteerd hebben. Een kleine glimlach is al voldoende. Dit brengt heel veel rust voor iedereen en een bevestiging dat ook u gelooft in wat u waargenomen hebt en dat de overledene geliefden gewoon verder leven, in vrede, in, dat licht en in die allesomvattende liefde.

Hoe mooi is dit niet?

Tot zover deze podcast. Bij leven en welzijn, tot een volgende keer.